

ОТВЛЪЧЕНОТО ДЪТЕ

(Арабска приказка — за дъца и юноши).

Въ града Ширазъ (Въ - Азия) живѣялъ нѣкога единъ търговецъ мюсюлманинъ, по име Мустафа. Той ималъ горещо желание да се оттегли отъ търговията, за да поживѣе тихъ и спокоенъ животъ; освѣнъ това желание, Мустафа ималъ отдавна силенъ копнежъ да отиде на поклонение въ Мека. Ала той нѣмалъ нито дѣца, нито пѣкъ други роднини въ града, на които би могълъ да повѣри, прѣзъ своето отсъствие, пазенето на своята къща, защото всѣки знаелъ, че жилището на Мустафа крие въ себе си грамадни богатства. Какво да се прави? Какъ да се излѣзе отъ това трудно положение? Слѣдъ като размишлявалъ дълго време върху това, Мустафа си помислилъ най-послѣ, че е намѣрилъ най-сгодното срдѣство. Той купилъ шесть голѣми прѣстени къпа, турилъ въ тѣхъ своето злато и сребро и ги покрилъ отгорѣ съ единъ пластъ стопено масло. Слѣдъ това отишълъ да потърси единъ отъ своитѣ съсѣди, еврейна Бенъ Аронъ, и го помолилъ да се натовари, прѣзъ неговото отсъствие, съ пазенето на това масло. Бенъ Аронъ се съгласилъ, и още сжщата вечеръ Мустафа прѣнесълъ съ хамали шестьтѣ прѣстени къпа въ дома на своя приятель.

Хамалитѣ били изнемошѣли вече отъ умора, прѣди да се доближатъ до четвъртия къпъ. Това обстоятелство никакъ не избѣгнало отъ пронизателното око на еврейна. „Ако имаше само масло въ тѣзи къпове, казалъ си той,

защо Мустафа да придружава всѣки къпъ съ такава грижливостъ? Сигурно бихъ се излъгалъ, ако кажа, че тукъ нѣма друго нѣщо!“

Слѣдъ много колебания Бенъ Аронъ рѣшилъ да тури край на своето недоумѣние. Той слѣзълъ въ избата си и пѣхналъ единъ ножъ въ единъ отъ къповетѣ. Но на една дълбочина отъ нѣколко прѣста той изпусналъ единъ викъ на изненада, а, може-би, и на радостъ, понеже ножътъ ударилъ въ нѣщо твърдо и по-нататкъ вече не вървѣлъ. Тогава Бенъ Аронъ отстранилъ грижливо масления пластъ и, за негово голѣмо задоволство, прѣдъ него заблѣщѣли цѣлъ купъ жълтици. Той ги раздрѣнкалъ на ржцѣтѣ си, пипалъ ги и ги прѣхвърлялъ отъ едната ржка на другата толкова много, че, вмѣсто да ги тури дѣто си били, накаралъ ги, не знамъ какъ, да влѣзатъ въ джоба му. Бенъ Аронъ трѣгналъ сега изъ такъвъ пжтъ, че не могълъ вече да се спре тукъ, и затова продължавалъ да посѣщава избата, докато най-послѣ изпразнилъ всички къпове. Но, за да покаже поне нагледъ, че нищо не е станало, той напълнилъ къповетѣ съ камъчета и съ куршумъ, залѣлъ ги отгорѣ съ масло, както били прѣди, и седналъ сега да чака покойно завръщането на своя съсѣдъ.